

בירה ושירי-זימה שייכים למסורת, המשתרשת עתה בקיבוצים

המאמן מילטון קפלן, מאמן קבוצת הפועל יזר-עאל, אשר זכתה באליפות הליגה.

המעריצה שולי מיגרש, הדשא מלאו יפהפיות שעקבו אחר המישחק.

מותר לשחקן להיתקל ביריב, מהרגליים ועד לכתפיים. רק הראש הוא מחוץ לתחום האלימות. ואומנם, שחקנים רבים נפצעים בעיקר בכתפיים. בתצלום מימין: שחקן מנסה לחטוף את כדור הראגבי הפחוס מידי יריבו.

מערבולת אנושית ערימת שחקנים, המנסה לחלץ את הכדור מידיו של שחקן הקבוצה היריבה (למעלה). מראה עד כמה מישחק הראגבי מאופיין באלימות.

דקות לבשה הפגישה אופי של מסיבה בה הכל מותר. אפשר היה להפשיל מיכנסיים, רצוי היה ללגום כמה בקבוקי-בירה וגם ליטול חלק במיזמורי-הזימה.

שעשועים במועדון מייד עם תום המישחק הת-קבצו השחקנים במועדון הסמוך למיגרש. בתוך כמה

אס"א ירושלים, אס"א תל-אביב, קבוצת הטכניון, הפועל כפר-הנשיא, הפועל גליל עליון וקרית-שמונה, הפועל רעננה והפועל יזרעאל. תחלופת השחקנים גבוהה. רבים מהם הם מתנדבים השוהים בארץ תקופה קצרה וחוזרים לארצותיהם. עובדה זו יוצרת מצבים מצחיקים. כך קרה שבמישחק בין קבוצת גליל עליון לטכניון סבלה הקבוצה הגלילית מחוסר שחקנים. כדי שהמישחק יתקיים בכל זאת, השאילה לה קבוצת הטכניון ארבעה שחקנים משלה.

לקבוצה הירושלמית, מייד עם הגיעו לארץ.

עם חצוצרה של פורים

מישחק הראגבי הראשון בארץ-ישראל נערך ביוני 1952 כמחנה צריפין, בין קבוצת עולים חדשים לקבוצת חיילים. אחריכך התפוררו השחקנים לישוביהם, ושם ניסו לארגן קבוצות ראגבי. אולם רק ב-1971 נוסד איגוד הראגבי הישראלי, ואז גם התארגנה הליגה. היום מונה הליגה שבע קבוצות:

מזכרת איגוד הראגבי, וחברת קיבוץ יזרעאל.

הירושלמים, שרוכס אנגלו-סאכסים, כמובן, לא היו זקוקים לקריאת-עידוד עצמיות. נסיון העבר הוא שעודר את רוחם. הם קיפצו על הרשא, עיסו זה את גבו של זה, התלוצצו על מצבה של הקבוצה ההיא.

"יש לנו הלב לנצחון", אמר קולין לוצוף, קפטן הירושלמיים. חבריו ציחקו בהסכמה. קולין הוא חבר קיבוץ צורעה והגיע לארץ מדרום-אפריקה לפני שנתיים. שם שיחק ראגבי כמשך 12 שנים. כאן התחבר

הגרופים לשחקנים מעריצים רבים, ובעיקר מעריצות. שרובן מתנדבות סקנדינוויות. גם הן הצטרפו לשתיית הבירה ולשירי-הזימה. בלהט השתיה והזימה נשכחה הסיבה למסיבה - הזכיה.

(המשך בעמוד 32)